

Κυριακή του Ζακχαίου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Η σημερινή Κυριακή του Ζακχαίου αποτελεί το κατώφλι της πνευματικής πορείας προς το Άγιο Πάσχα. Η Εκκλησία, με σοφία ποιμαντική, δεν ξεκινά αυτό το μεγάλο ταξίδι με εντολές και κανόνες, αλλά με μια ζωντανή ανθρώπινη ιστορία. Μια ιστορία που μιλά για αναζήτηση, δίψα, μετάνοια και σωτηρία.

Ο Ζακχαίος δεν ήταν ένας απλός τελώνης. Ήταν άνθρωπος πληγμένος από τις επιλογές του, κουρασμένος από τα λάθη του και βαθιά μόνος μέσα στην επιτυχία του. Είχε πλούτη, αξίωμα και δύναμη, αλλά στην καρδιά του υπήρχε κενό. Κάτι του έλειπε και το ήξερε. Όταν άκουσε ότι ο Ιησούς περνά από την Ιεριχώ, γεννήθηκε μέσα του μια επιθυμία που δεν μπορούσε πια να αγνοήσει. Ήθελε να Τον δει. Όχι από περιέργεια, αλλά από ανάγκη ζωής.

Το πλήθος τον εμπόδιζε και το μικρό του ανάστημα τον ταπείνωνε. Όμως ο πόθος του ήταν ισχυρότερος από κάθε εμπόδιο. Έτρεξε και ανέβηκε στο δέντρο. Δεν σκέφτηκε τι θα πουν οι άλλοι. Εκείνη τη στιγμή δεν τον ενδιέφερε τίποτε άλλο από τη συνάντηση με τον Χριστό.

Τότε αποκαλύπτεται το μυστήριο της θείας πρωτοβουλίας. Ο Χριστός δεν τον

προσπέρασε. Σταμάτησε, σήκωσε το βλέμμα Του και τον κάλεσε με το όνομά του: «Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου».

Ο Θεός δεν περίμενε πρώτα τη διόρθωση του ανθρώπου. Του χάρισε την παρουσία Του και αυτή η παρουσία έγινε αρχή της μεταμόρφωσης.

Ο Ζακχαίος κατέβηκε με χαρά. Και μπροστά σε όλους ομολόγησε την αλλαγή του. Μοίρασε τα υπάρχοντά του στους φτωχούς και απέδωσε τετραπλάσια όσα άδικα είχε πάρει. Η μετάνοια του δεν γεννήθηκε από φόβο, αλλά από αγάπη. Όταν ο Χριστός μπαίνει στην καρδιά του ανθρώπου, η ζωή δεν μπορεί να παραμένει ίδια.

Τότε ακούγεται ο λόγος του Κυρίου: «Σήμερα σωτηρία έγινε σε αυτό το σπίτι». Η σωτηρία δεν είναι ιδέα ούτε υπόσχεση για το μέλλον. Είναι γεγονός παρόν, αλλαγή πραγματική, ζωή καινούργια.

Ο τελώνης της σημερινής περικοπής γίνεται ο καθρέφτης κάθε ανθρώπου. Όλοι έχουμε αδυναμίες, πάθη, φόβους και λάθη. Όλοι όμως μπορούμε να τρέξουμε, να αναζητήσουμε, να σηκώσουμε τα μάτια μας και να δεχθούμε την πρόσκληση του Θεού. Κανείς δεν σώζεται επειδή είναι τέλειος. Σώζεται επειδή άνοιξε την καρδιά του και μετανόησε.

Σήμερα η Εκκλησία μας θυμίζει ότι η μετάνοια δεν είναι σκοτάδι, αλλά φως. Δεν είναι απειλή, αλλά πρόσκληση. Δεν είναι τέλος, αλλά αρχή. Είναι η επιστροφή του ανθρώπου στον εαυτό του, μέσω του Θεού. Στον κόσμο μας σήμερα πολλοί ζουν όπως ο Ζακχαίος πριν τη συνάντηση. Έχουν πολλά και νιώθουν κενό. Τρέχουν και δεν ξέρουν προς τα πού. Κατέχουν, αλλά δεν χαίρονται. Η κοινωνία υποσχέθηκε ευτυχία χωρίς Χριστό και γέννησε μοναξιά, άγχος και εσωτερική ερημιά. Και όμως, η απάντηση παραμένει απλή και ζωντανή: να επιτρέψουμε στον Χριστό να μπει στο σπίτι της καρδιάς μας.

Η Εκκλησία σήμερα δεν μας απειλεί, αλλά μας προσκαλεί. Να κατεβούμε από το δέντρο της αυτάρκειας, του εγωισμού και της φιλαυτίας. Να ανοίξουμε χώρο για τον Χριστό. Να αφήσουμε την αγάπη Του να θεραπεύσει ό,τι η αμαρτία πλήγωσε. Έτσι αρχίζει η πορεία για τη σωτηρία μας. Όχι με φόβο, αλλά με ελπίδα. Όχι με αυστηρότητα, αλλά με φως. Όχι με κατάκριση, αλλά με πρόσκληση.

Ας γίνουμε κι εμείς σαν τον Ζακχαίο. Ας μη φοβηθούμε να τρέξουμε προς τον Δημιουργό μας. Ας κατεβούμε από τα ύψη της αυτάρκειας και ας ανοίξουμε την πόρτα της καρδιάς μας. Και τότε, όπως τότε, έτσι και τώρα, θα ακουστεί και για εμάς ο λόγος του Κυρίου: «Σήμερα σωτηρία έγινε σε αυτό το σπίτι».

Αμήν.